

Nieuwsbrief - OR Updates

Nummer 14, 2025

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:1299](#) 20-05-2025

Ondernemingsraad/Micro Focus Nederland B.V. c.s.

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:1064](#) 22-04-2025

Bestuurdersaansprakelijkheid wegens overboekingen zonder rechtsgrond

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:733](#) 04-03-2025

Geschil betaling koopprijs aandelen en vernietiging van koopovereenkomst

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:3309](#) 08-07-2025

Rechtbank vernietigt tegen wil en dank faillissement na verzet

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:4141](#) 25-06-2025

Oplegging bestuursverbod

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:7237](#) 20-06-2025

Een bv die via een opheffing van het faillissement is ontbonden, maar toch weer herleeft. Met wenk

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:3706](#) 28-05-2025

Voormalig (indirect) bestuurder binnen het Heiploeg-concern/Verzekeraars

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:5756](#) 07-05-2025

Bestuurdersaansprakelijkheid vanwege verhaalsfrustratie en betalingsonwil

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2022:4238](#) 23-02-2022

Feitelijk beleidsbepaler aansprakelijk voor faillissementstekort, aansprakelijkheid statutair bestuurder gematigd tot nihil

RECHTSPRAAK

Geschil betaling koopprijs aandelen en vernietiging van koopovereenkomst

Koper koopt de aandelen van Verkoper in hun gezamenlijke vennootschap, maar betaalt slechts een deel van de koopprijs. Verkoper vordert betaling van het restant, inclusief contractuele rente en een contractuele boete. Koper stelt dat de overeenkomst tot stand is gekomen onder invloed van bedrog, misbruik van omstandigheden en dwaling, met name vanwege een vermeende onjuiste voorstelling van een vordering van de gezamenlijke vennootschap op een derde partij. De rechtbank heeft de vordering van Verkoper toegewezen en het beroep van Koper op vernietiging van de koopovereenkomst afgewezen. Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank.

Relevante feiten

Koper en Verkoper waren ieder voor 50% aandeelhouder van Maxroi B.V. ('Maxroi'), een vennootschap die zich bezighoudt met handel in en verhuur van onroerend goed. In het kader van een geschil over de koers van de onderneming besluiten partijen hun samenwerking te beëindigen. Daartoe sluiten zij een koopovereenkomst waarbij Koper de aandelen van Verkoper zal overnemen voor een aanvankelijk overeengekomen prijs van € 150.000, later verlaagd tot € 125.000. De betaling zou uiterlijk negen maanden na levering plaatsvinden.

De waardering van de aandelen was mede gebaseerd op een vordering van Maxroi op Cervus Vastgoed N.V. ('Cervus') van € 425.000, voortvloeiende uit een vaststellingsovereenkomst. Daarnaast speelde ook de overwaarde van een pand in Rotterdam een rol. De aandelen worden geleverd, maar Koper betaalt de koopprijs niet. Nadat Verkoper beslag legt op onroerende zaken van Koper, komen partijen tot een nieuw akkoord. Koper betaalt direct € 50.000 en zal het resterende deel een half jaar later betalen, tegen een overeengekomen rente van 8% per jaar. Bij tijdige betaling zal Verkoper de in de koopovereenkomst opgenomen boete van € 75.000 wegens schending van de betalingstermijn vervolgens kwijtschelden.

Koper betaalt de genoemde € 50.000, maar laat vervolgens na het resterende deel te betalen. Verkoper legt vervolgens opnieuw conservatoir beslag, dagvaart Koper en vordert hem te veroordelen tot betaling van de resterende koopprijs, de boete en de contractuele rente daarover.

De rechtbank wijst de vordering bij verstek toe en verklaart deze uitvoerbaar bij voorraad. Koper komt vervolgens tegen dit vonnis in verzet en stelt een reconventionele vordering in. Koper vordert vernietiging van de koopovereenkomst en de nadere afspraken op grond van bedrog en misbruik van omstandigheden (primair) en dwaling (subsidiar). Ook vordert hij dat de conservatoire beslagen moeten worden opgeheven. De rechtbank bekrachtigt het verstekvonnis en wijst de reconventionele vorderingen van Koper af. Koper gaat in hoger beroep, Verkoper stelt een incidentele grief in tegen het vonnis dat Koper ontvankelijk is in zijn verzet en verzoekt het hof hem alsnog niet ontvankelijk te verklaren dan wel het hoger beroep af te wijzen en het verstekvonnis en het vonnis te bekrachtigen.

Beoordeling

Het hof verwerpt het incidentele beroep van Verkoper op niet-ontvankelijkheid van Koper in zijn verzet. Het hof acht aannemelijk dat Koper pas op 27 of 28 april 2023 kennis heeft genomen van het verstekvonnis, waardoor de verzettermijn correct is nageleefd. Dat Verkoper het vonnis al op 19 april 2023 heeft betekend middels het achterlaten van een gesloten envelop is onvoldoende om de verzettermijn te doen aanvangen. Daarvoor is namelijk vereist een door Koper in persoon gepleegde daad waaruit noodzakelijk voortvloeit dat het verstekvonnis aan hem bekend is (art. 143 lid 2 Rv). De enkele stelling dat aangenomen zou moeten worden dat Koper het verstekvonnis eerder dan op 27 april 2023 uit zijn brievenbus moet hebben genomen en heeft gelezen is slechts een vermoeden en kan niet als daad van bekendheid in de zin van artikel 143 lid 2 Rv worden aangemerkt.

Ook het (vermoedelijke) beroep van Koper op een schending van het recht op een eerlijk proces wordt verworpen. Hoewel hij niet aanwezig was bij de zitting in eerste aanleg en zijn advocaat een gemotiveerd aanhoudingsverzoek wegens dringende medische redenen heeft gedaan, heeft hij in hoger beroep ruimschoots gelegenheid gehad zijn standpunten toe te lichten. Ook had hij de mogelijkheid een mondelinge behandeling te verzoeken, wat hij heeft nagelaten.

Ten aanzien van het beroep op wilsgebreken oordeelt het hof als volgt:

– *Bedrog en misbruik van omstandigheden*: Koper stelt dat Verkoper hem heeft misleid over het bestaan van de vordering op Cervus. Volgens hem was deze vordering afhankelijk van de

totstandkoming van een geldleningsovereenkomst (als ontbindende voorwaarde) waarbij Verkoper als intermediair zou optreden, die nooit is gerealiseerd. Het hof oordeelt echter dat deze verplichting bij Cervus lag, niet bij Verkoper, en dat Verkoper geen partij was bij die overeenkomst. Bovendien blijkt uit de waardering van de aandelen dat de vordering op Cervus niet is meegenomen in de berekening van de koopprijs; de waardering was gebaseerd op de overwaarde van het vastgoed. Voorts heeft Koper niet onderbouwd dat Verkoper Koper met opzet heeft misleid, misbruik van omstandigheden heeft gemaakt, welke omstandigheden dat dan zijn en hoe daarvan misbruik is gemaakt. Van bedrog of misbruik van omstandigheden is daarom geen sprake.

– *Dwaling*: partijen hebben in de koopovereenkomst expliciet het recht op vernietiging wegens dwaling uitgesloten. Koper heeft geen feiten gesteld die maken dat dit beding naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zou zijn (art. 6:248 lid 2 BW). Ook dit beroep faalt.

Het hof wijst er voorts nog op dat Koper als medebestuurder en aandeelhouder van Maxroi geacht moet worden op de hoogte te zijn geweest van de financiële situatie van de vennootschap. Hij heeft daarnaast geen bewijsaanbod gedaan of feiten aangedragen die met voldoende onderbouwing tot een ander oordeel zouden kunnen leiden, zodat het hof ook ambtshalve geen bewijs opdraagt. Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank.

K.H.L. Andel, juli 2025

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 04-03-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:733

Zaaknummer: 200.334.893/01

Rechters: G.C. de Heer, C.J. Verduyn en R.W. Polak

Advocaten: M.Z.D. Nasrullah en R. Gijsen

Wetsartikelen: 3:44 BW, 6:228 BW en 143 Rv

RECHTSPRAAK

Rechtbank vernietigt tegen wil en dank faillissement na verzet

Omdat de vordering van de aanvrager is voldaan, vernietigt de rechtbank na verzet het faillissement van een vennootschap. In aanloop naar het faillissement is ongeveer € 290.000 overgemaakt naar de partner van de statutair bestuurder na een aantal btw-teruggaven, terwijl tientallen schuldeisers onbetaald zijn gelaten. De rechtbank overweegt daarom dat vernietiging van het faillissement in strijd is met de belangen van de gezamenlijke schuldeisers en de maatschappelijke belangen, maar op basis van rechtspraak van de Hoge Raad ziet de rechtbank geen ruimte voor een andere beslissing.

Een failliet verklaarde vennootschap heeft verzet ingesteld tegen het faillissementsvonnis. Met de aanvrager van het faillissement is een betalingsregeling getroffen die is nagekomen, waarmee de vordering van de aanvrager is voldaan. De rechtbank oordeelt dat het faillissement daarom moet worden vernietigd. De rechtbank overweegt daarbij dat dit nadelige gevolgen heeft voor een aanzienlijk aantal schuldeisers. Ook kan de curator zijn fraudesignalerende taak niet goed uitoefenen. In aanloop naar de faillietverklaring ontving de heer A, de partner van de statutair bestuurder, namelijk een bedrag van ongeveer € 290.000 na een aantal btw-teruggaven, terwijl tientallen schuldeisers onbetaald zijn gelaten. De rechtbank overweegt dat niet eens zekerheid is gesteld voor de kosten van de curator en dat de belangen van de gezamenlijke schuldeisers en de maatschappelijke belangen bij instandhouding van het faillissement groot zijn. Omdat hiermee als gevolg van de uitspraak van de Hoge Raad van 5 juni 2015 (ECLI:NL:HR:2015:1473) geen rekening kan worden gehouden, vernietigt de rechtbank het faillissement. De faillissementskosten worden ten laste van de schuldenaar gebracht.

H.J. de Kloe, juli 2025

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 08-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:3309

Zaaknummer: C/16/25/296 F

Rechters: P.J. Neijt

Advocaten: D.A. van Poorten en E. van der Maal

Wetsartikelen: 8 lid 2 Fw

RECHTSPRAAK

Een bv die via een opheffing van het faillissement is ontbonden, maar toch weer herleeft. Met wenk

Het faillissement van een bv is opgeheven bij gebrek aan baten. Hierdoor is de bv ontbonden. De voormalig bestuurder verzoekt op grond van artikel 2:23c lid 1 BW om heropening van de vereffening. De rechtbank wijst het verzoek toe, ondanks het feit dat het kennelijk niet om een zogenoemde ‘nieuwe’ bate gaat. In haar samenvatting en wenk besteedt Samantha Renssen uitgebreid aandacht aan deze vaak gestelde voorwaarde voor heropening van de vereffening.

In casu verzoekt de voormalige bestuurder van Woonhotel Rotterdam B.V. (‘de bv’) heropening van de vereffening van de bv op grond van artikel 2:23c lid 1 BW. De bv is door opheffing van het faillissement ontbonden. De voormalige bestuurder is echter van mening dat de bv een potentiële vordering tot schadevergoeding op Stichting Woonstad en Stichting Woonbron (‘de stichtingen’) heeft. Deze vordering zou volgens de verzoeker bestaan nu de stichtingen jegens de bv onrechtmatig gehandeld zouden hebben door de tussen partijen overeengekomen concessieovereenkomst te ontbinden en het faillissement van de bv aan te vragen, terwijl sprake was van overmacht en in die situatie een geschillenregeling moest worden toegepast. Tot nakoming van deze geschillenregeling waren de stichtingen ook in kort geding veroordeeld. De vordering is tijdens het faillissement door de curator om hem moverende redenen niet opgepakt, terwijl de voormalig bestuurder deze alsnog wil instellen.

Voor toewijzing van een verzoek op grond van artikel 2:23c lid 1 BW is vereist dat na het tijdstip waarop de bv is opgehouden te bestaan nog een schuldeiser of gerechtigde tot het saldo opkomt óf van het bestaan van een bate blijkt. In casu zou de bate (in dit geval een potentiële bate) worden gevormd door de potentiële vordering tot schadevergoeding op de stichtingen. Aan het bestaan van een ‘potentiële’ bate horen volgens de rechtbank geen hoge eisen te worden gesteld, zeker wanneer het, zoals in casu, gaat om een gestelde vordering op een derde partij. De rechtbank is dan ook van oordeel dat de vordering op de stichtingen voldoende aannemelijk is geworden als bate om een heropening van de vereffening van de bv

te rechtvaardigen. De rechtbank geeft daarbij aan dat de verdere inhoudelijke discussie over de vordering en ook over de vraag of deze mogelijk is verjaard, een discussie is voor een eventuele bodemprocedure.

De rechtbank heeft verzoeker wel nog verzocht toe te lichten waarom de vordering die de bv meent te hebben, kwalificeert als een 'nieuwe' bate. De rechtbank licht de gedachte achter deze vraag niet toe, maar dit heeft alles te maken met de heersende leer in de praktijk, op grond waarvan een ontbonden vennootschap is blijven voortbestaan ter vereffening van haar vermogen wanneer ten tijde van ontbinding nog een bate bestond, vergelijk artikel 2:19 lid 5 BW. Wanneer een vennootschap is ontbonden en blijkt dat er toch nog een bate bestaat, dan ontstaat er frictie tussen artikel 2:19 lid 5 BW en artikel 2:23c lid 1 BW voor de vraag wat er alsdan dient te gebeuren met de ontbonden vennootschap, zodat de bate alsnog kan worden vereffend. Volgens artikel 2:19 lid 5 BW is de vennootschap nooit opgehouden te bestaan, nu de vennootschap nog voortbestaat ter vereffening van haar vermogen. Artikel 2:23c lid 1 BW is nu juist de wettelijke bepaling op grond waarvan ontbonden vennootschappen op verzoek kunnen herleven wanneer sprake is van een bate. De frictie tussen artikel 2:19 lid 5 BW en artikel 2:23c lid 1 BW komt in de praktijk meestal voor in andersoortige gevallen dan onderhavige casus. Meestal speelt dit vraagstuk namelijk wanneer een vennootschap is verdwenen via een turboliquidatie ex artikel 2:19 lid 4 BW. De heersende opvatting in dergelijke gevallen is dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen een tweetal situaties. De eerste situatie is die waarin de vennootschap is verdwenen via een turboliquidatie, terwijl er ten tijde van ontbinding nog een bate bestond. Alsdan is de heersende opvatting dat de vennootschap op grond van artikel 2:19 lid 5 BW is blijven voortbestaan (zie bijvoorbeeld: Hof 's-Gravenhage 4 juni 2019, *JOR* 2019/245, m.nt. S. Renssen; Hof Amsterdam 3 november 2020, *JOR* 2022/14, m.nt. S. Renssen). Een verzoek tot heropening van de vereffening op grond van artikel 2:23c lid 1 BW is alsdan niet op zijn plaats en wordt in de meeste gevallen ook afgewezen door rechtbanken (zie bijvoorbeeld: Rb. Noord-Holland 22 september 2023, ECLI:NL:RBNHO:2023:9594; Rb. Noord-Holland 9 februari 2024, ECLI:NL:RBNHO:2024:5068; Rb. Noord-Holland 1 mei 2025, ECLI:NL:RBNHO:2025:4938).

In casu doet zich een specifiek geval voor: de bv is ontbonden als gevolg van de opheffing van het faillissement. Artikel 2:19 lid 1 sub c BW bepaalt dat een rechtspersoon wordt ontbonden na faillietverklaring door hetzij opheffing van het faillissement wegens de toestand van de boedel, hetzij door insolventie. De potentiële bate wordt gevormd door een potentiële vordering tot schadevergoeding van de bv op de stichtingen. De voormalig bestuurder van de bv heeft in reactie op de vraag van de rechtbank – of de vordering kwalificeert als een 'nieuwe' bate – gesteld dat hij de omstandigheden van de zaak heeft aangekaart bij de curator van de

bv, en hem uitdrukkelijk heeft verzocht om juridische stappen te ondernemen. De curator heeft destijds niets met de feiten gedaan. De voormalig bestuurder meent dat de handelwijze van de curator de heropening van de vereffening niet in de weg staat en verwijst daarvoor naar jurisprudentie, waaruit volgt dat het begrip 'bate' ruim dient te worden uitgelegd (A-G Bakels bij HR 2 oktober 1998, *NJ* 1999, 194; A-G Timmerman bij HR 26 maart 2004, *JOR* 2004/127).

De rechtbank wijst het verzoek toe en heropent de vereffening van de bv. De rechtbank is het met verzoeker eens dat aan de woorden 'van het bestaan van een bate blijkt' in artikel 2:23c lid 1 BW een ruime uitleg dient te worden gegeven en dat dit betekent dat hier ook sprake van kan zijn als de curator tijdens de afwikkeling van het faillissement op de hoogte was van deze omstandigheden, maar hiermee niets heeft gedaan. Dit maakt dat de rechtbank de potentiële vordering op de stichtingen aanmerkt als een nieuwe bate in de zin van artikel 2:23c lid 1 BW.

Wenk

Strikt genomen is de potentiële vordering natuurlijk geen 'nieuwe' bate. De potentiële vordering bestond al tijdens het faillissement, en dus nog voor de ontbinding van de bv op grond van artikel 2:19 lid 1 sub c BW. De rechtspraak hierboven genoemd daarop toepassende, lijkt de conclusie te moeten zijn dat de bv ondanks het opheffen van het faillissement en ondanks de daarop volgende ontbinding, niet is opgehouden te bestaan ex artikel 2:19 lid 5 BW: de bv is blijven voortbestaan ter afwikkeling van haar vermogen, bestaande uit een potentiële bate, namelijk de potentiële vordering op de stichtingen. In plaats van (toewijzing van) het verzoek ex artikel 2:23c lid 1 BW, had het dus meer voor de hand gelegen om een verklaring voor recht te verzoeken dat de bv is blijven voortbestaan. Dat voelt in deze situatie vreemd; de vennootschap is immers failliet verklaard, het faillissement is opgeheven en de vennootschap is vervolgens ontbonden. Dat lijkt allemaal erg definitief. Is het erg dat de rechtbank het verzoek ex artikel 2:23c lid 1 BW heeft toegewezen? Dat denk ik niet. Wanneer een verklaring voor recht was verzocht, was ook het gewenste effect bereikt. Wanneer artikel 2:19 lid 5 BW had geprevaleerd boven artikel 2:23c lid 1 BW, dan was de bv wel in bredere zin 'weer aan het bestaan'. Herleving ex artikel 2:23c lid 1 BW ziet slechts op de vereffening van de nog bestaande bate. Wanneer artikel 2:19 lid 5 BW zou worden toegepast, dan heeft de bv überhaupt nooit opgehouden te bestaan en dan zal deze, na afwikkeling van de eventuele procedures jegens de stichtingen en een eventuele vereffening van de daaruit ontstane bate, alsnog ophouden te bestaan. Hoe het ook zij, de bv is herleefd ter vereffening van haar vermogen. Een bodemprocedure zal moeten uitwijzen of er ook daadwerkelijk nog vermogen is in de zin van de potentiële vordering op de stichtingen.

S. Renssen, juli 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 20-06-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:7237

Zaaknummer: C/10/693265 / HA RK 25-78

Rechters: N. Doorduijn

Advocaten: G.F. van den Ende

Wetsartikelen: 2:23c BW

RECHTSPRAAK

Oplegging bestuursverbod

De rechtbank legt bij verstek een bestuursverbod op voor de duur van vijf jaar.

Een curator in het faillissement vordert de twee bestuurders te veroordelen tot betaling van het boedeltekort. Ook vordert de curator oplegging van een bestuursverbod voor de duur van vijf jaar. De rechtbank wijst de vorderingen toe. De bestuurders worden ook veroordeeld tot betaling van een voorschot op het boedeltekort van € 21.629,23.

H.J. de Kloe, juli 2025

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 25-06-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2025:4141

Zaaknummer: C/o8/333356 / HA ZA 25-161

Rechters: A.M. van Diggele

Advocaten: Advocaat H. Boven

Wetsartikelen: 2:248 BW en 106a Fw

RECHTSPRAAK

Voormalig (indirect) bestuurder binnen het Heiploeg-concern/Verzekeraars

De curatoren van de Heiploeg-vennootschappen hebben met vrijwel alle bestuurders (en commissarissen) een schikking getroffen voor € 3 miljoen, waarvan € 1,5 miljoen werd betaald door de verzekeraars. Een van de oud-bestuurders heeft niet geschikt en is veroordeeld tot betaling van € 13 miljoen op grond van artikel 2:9 BW. Deze oud-bestuurder verwijt de bestuurdersaansprakelijkheidsverzekeraars onder meer dat zij onvoldoende rekening hebben gehouden met zijn belangen door hem niet te betrekken bij de schikkingsonderhandelingen die zijn gevoerd met de curatoren. De rechtbank wijst de vorderingen van de oud-bestuurder af. De curatoren hebben laten weten ook de oud-bestuurder te willen betrekken bij de schikkingsonderhandelingen. Ook de verzekeraars hebben voordat de schikking was getroffen van zich laten horen. Dat de oud-bestuurder desondanks een afwachtende houding heeft aangenomen en geen initiatieven heeft ondernomen om zich in de schikkingsonderhandelingen te mengen, komt voor zijn risico.

Feiten

In deze zaak heeft de rechtbank Amsterdam geoordeeld over een geschil tussen enerzijds de eiser, een voormalig bestuurder en medeaandeelhouder binnen het Heiploeg-concern, en anderzijds de verzekeraars (Chubb European Group SE en Allianz Global Corporate & Speciality SE), waarbij een bestuurders- en commissarissen aansprakelijkheidsverzekering voor Heiploeg Holding B.V. was afgesloten.

Op 27 mei 2014 hebben de curatoren in het faillissement van de Heiploeg-vennootschappen ('de curatoren') aan de bestuurder een brief gestuurd waarin staat dat zij voornemens zijn

hem hoofdelijk aansprakelijk te stellen in verband met zijn betrokkenheid als voormalig bestuurder van gefailleerde Heiploeg-vennootschappen bij handelen in strijd met mededingingsregels. Deze handelwijze heeft geleid tot de omvangrijke boete van de Europese Commissie van in totaal € 27 miljoen, met als gevolg het faillissement van de Heiploeg-vennootschappen en benadeling van de gezamenlijke schuldeisers.

Pas in 2019 heeft de bestuurder aanspraak gemaakt op de bestuurders- en commissarissenverzekering, nadat de curatoren hem in rechte hebben betrokken. Andere bestuurders schikten eerder met de curatoren voor € 3 miljoen, waarvan in totaal € 1,5 miljoen aan de schikking werd bijgedragen door de verzekeraars.

In de procedure tussen de bestuurder en de curatoren heeft de rechtbank op 23 september 2020 geoordeeld dat de bestuurder zijn taak als bestuurder van Heiploeg onbehoorlijk heeft vervuld (art. 2:9 BW) en aansprakelijk is voor de daardoor veroorzaakte schade. Het gerechtshof heeft dit oordeel in hoger beroep bevestigd en de bestuurder veroordeeld tot betaling van ruim € 13 miljoen, vermeerderd met rente. Een schikking tussen de bestuurder en de curatoren kwam tijdens het hoger beroep niet tot stand. Na het arrest zocht de bestuurder opnieuw contact met verzekeraars, die € 160.000 wilden bijdragen aan een eventuele schikking. De bestuurder vond dat onvoldoende en trof op 23 mei 2023 zelf een schikking met de curatoren voor € 9 miljoen.

Vordering

In deze procedure vordert de bestuurder schadevergoeding van de verzekeraars, stellende dat zij tekortgeschoten zijn in hun zorgplicht door hem onvoldoende te informeren, te betrekken en te waarschuwen. Ook verwijt de bestuurder de verzekeraars het niet tijdig kenbaar maken van een dekkingstandpunt en het niet vergoeden van de verdedigingskosten van de bestuurder. In de kern komen de verwijten die de bestuurder de verzekeraars maakt erop neer dat zij hem ten onrechte niet hebben betrokken bij de onderhandelingen die zij namens de andere Heiploeg-bestuurders en -commissarissen met de curatoren hebben gevoerd en die tot de eerste en tweede vaststellingsovereenkomst hebben geleid. In zijn visie hebben verzekeraars hem onvoldoende geïnformeerd over het bestaan van de verzekering en de lopende onderhandelingen met de curatoren, hebben zij zijn belangen daarbij onvoldoende meegewogen en hem niet gewaarschuwd voor de risico's die hij liep als hij geen beroep op de verzekering zou doen en niet zou schikken met de curatoren.

Oordeel

Naar het oordeel van de rechtbank zijn de verzekeraars niet tekortgeschoten in de nakoming van hun verplichtingen uit de verzekering. Evenmin is sprake van onrechtmatig handelen

jegens de bestuurder, die daarom geen recht heeft op schadevergoeding. Heiploeg Holding B.V. had sinds 2009 een bestuurders- en commissarissen aansprakelijkheidsverzekering afgesloten, maar de namen van mogelijke verzekerden stonden niet automatisch op de polis. Dat verzekeraars in 2014 een melding van andere verzekerden ontvingen, verplichtte hen niet om toen al actief de bestuurder te benaderen. De bestuurder, die toen al tien jaar geen bestuurder meer was, droeg zelf de verantwoordelijkheid om na te gaan of hij verzekerd was en had sinds het moment van aansprakelijkstelling in 2014 juridische bijstand om dit te onderzoeken.

De bestuurder heeft na zijn aansprakelijkstelling een afwachtende houding aangenomen en geen initiatieven genomen om zich te mengen in de schikkingsonderhandelingen met de curatoren, terwijl hij daarvan wel op de hoogte was. De verzekeraars hoefden daarom niet meer te doen om de bestuurder erbij te betrekken. Bovendien hebben de verzekeraars meerdere pogingen gedaan om de bestuurder op de hoogte te stellen van zijn mogelijke dekking en om hem bij een regeling te betrekken. Het feit dat de verzekeraars op een later moment op grond van polisvoorwaarden dekking hebben geweigerd doet daar niets aan af.

Het lag op de weg van de bestuurder om zich tijdig bij de verzekeraars te melden en actief op te treden als hij dekking wenste of wilde onderhandelen. Bovendien hebben de verzekeraars tijdig een dekkingsstandpunt ingenomen; een eerdere beslissing was niet verplicht gezien het uitblijven van een melding door de bestuurder.

Omdat de verzekeraars niet tekortgeschoten zijn in hun zorgplicht en zich ook na het innemen van het dekkingsstandpunt bereid toonden tot overleg en schikkingspogingen, zijn zij niet gehouden tot vergoeding van de verdedigingskosten van de bestuurder, temeer omdat daarvoor geen voorafgaande schriftelijke toestemming is gegeven zoals vereist in de polisvoorwaarden.

Het beroep van de bestuurder op onrechtmatig handelen en op de aanvullende werking van de redelijkheid en billijkheid faalt eveneens, omdat hij niet heeft toegelicht waarom het handelen van de verzekeraars onrechtmatig zou zijn of waarom zij meer hadden moeten doen dan zij gedaan hebben.

E. Ayerdem, juli 2025

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 28-05-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:3706

Zaaknummer: C/13/755856 / HA ZA 24-957

Rechters: S.P. Pompe, M. Singeling en G.H. Marcus

Advocaten: P.P.R. Hoekstra en A. Hendriksen

Wetsartikelen: 3 Rome I-Verordening en 4 lid 1 Rome II-Verordening

RECHTSPRAAK

Bestuurdersaansprakelijkheid wegens overboekingen zonder rechtsgrond

Een (middellijk) aandeelhouder van een bedrijf dat zich in Covid-19-testen specialiseert, Speed Covid Test, wil op enig moment zijn aandelen verkopen aan zijn medeaandeelhouders. Als de gesprekken hierover leiden tot een impasse, gaat de indirect aandeelhouder, die tevens indirect bestuurder is, over tot het overboeken van in totaal ruim € 1 miljoen van de bankrekening van de vennootschap naar de rekening van hemzelf en zijn persoonlijke bv. Speed Covid Test vordert de bedragen terug op grond van onverschuldigde betaling en stelt de aandeelhouder hoofdelijk aansprakelijk voor de geleden schade als gevolg van deze handelwijze. Zowel de rechtbank als het hof gaat hierin mee. De aandeelhouder en zijn bv worden veroordeeld tot terugbetaling van de overgemaakte bedragen. Ten aanzien van de middellijk aandeelhouder als indirect bestuurder van Speed Covid Test stelt het hof vast dat sprake is van bestuurdersaansprakelijkheid. Door zonder rechtsgrond (grote) geldbedragen aan zijn eigen onderneming over te maken, is Speed Covid Test benadeeld en is onder meer de liquiditeit van de vennootschap in gevaar gekomen, zo oordeelt het hof.

Inleiding en geschil

Speed Covid Test BV ('Speed Covid Test') is een in 2021 opgerichte vennootschap die is gericht op het aanbieden en afnemen van Covid-19 testen. Speed Covid Test heeft drie aandeelhouders: Appellant 1 BV (50%), naam 2 (25%) en Bedrijf 1 (25%). Enig aandeelhouder van Bedrijf 1 is 'Naam 3'. Appellant 1 BV en Naam 3 zijn ook bestuurders van Speed Covid Test. Appellant 1 BV is daarnaast enig aandeelhouder en bestuurder van Safesky

Warehousing BV ('Safesky').

In juli 2021 wil de enig aandeelhouder van Appellant 1 BV ('Appellant 2') haar aandelen in Speed Covid Test verkopen aan de medeaandeelhouders. Door een geschil over de overname van de aandelen van Appellant 1 BV in Speed Covid Test door medeaandeelhouder 'Bedrijf 1' en haar enig aandeelhouder, 'Naam 3', zijn de aandelen op het moment van de uitspraak van het hof niet overgedragen en is Appellant 1 BV nog steeds medeaandeelhouder van Speed Covid Test.

In september 2021 boekt Appellant 2 bijna € 97.000 over van de bankrekening van Speed Covid Test naar de bankrekening van Safesky. Na enig WhatsApp- en e-mailcontact tussen (de advocaten van) Naam 3 en Appellant 2, legt Speed Covid Test conservatoir beslag op de bankrekening van Safesky. In diverse (samengevoegde) procedures wordt gevorderd Appellant 1 BV en/of Safesky te veroordelen om, kort gezegd, alle vanaf de bankrekening van Speed Covid Test overgeboekte bedragen van in totaal ruim € 1 miljoen te betalen aan Speed Covid Test. Daarnaast vordert Speed Covid Test dat voor recht wordt verklaard dat Appellant 2 hoofdelijk aansprakelijk is voor de schade die Speed Covid Test lijdt ten gevolge van de handelswijze van Appellant 2. In reconventie vordert Appellant 1 BV onder meer dat alle boeken en bescheiden van Speed Covid Test voor haar worden opengelegd (ex art. 3:15j BW).

Oordeel rechtbank

In eerste aanleg worden de vorderingen van Speed Covid Test toegewezen en wordt Appellant 1 BV veroordeeld tot terugbetaling van de in totaal ruim € 1 miljoen aan overgemaakte bedragen. Ook de vordering van Appellant 1 BV in reconventie wordt toegewezen: Speed Covid Test wordt opgedragen op grond van de statuten en artikel 3:15j BW alle (digitale) boeken en bescheiden, al het e-mailverkeer van bij Speed Covid Test betrokken personen daaronder begrepen, open te leggen voor Appellant 1 BV.

Hoger beroep en oordeel gerechtshof

Appellant 1 BV en Speed Covid Test stellen hoger beroep in. Beide concluderen tot, kort gezegd, volledige toewijzing van de eigen vorderingen en afwijzing van de vorderingen van de wederpartij.

Het hof houdt de uitspraak van de rechtbank grotendeels in stand. Het hof overweegt dat Appellant 1 BV niet betwist dat zij een bedrag voor bijna € 1 miljoen aan zichzelf heeft overgeboekt. Omdat daar geen vorderingen tegenover staan, is dat bedrag onverschuldigd betaald, aldus het hof. Het betoog van Appellant 1 BV dat de bedragen werden veiliggesteld in het belang van Speed Covid Test is naar het oordeel van het hof onvoldoende onderbouwd. De

daarvoor door Appellant 1 BV gegeven verklaring over de redenen waarom zij tot die veiligstelling heeft besloten, heeft zij naar het oordeel van het hof onvoldoende toegelicht.

Verder staat naar het oordeel van het hof vast dat sprake is van bestuurdersaansprakelijkheid van Appellant 2. Door zonder rechtsgrond (grote) geldbedragen aan zijn eigen onderneming over te maken is Speed Covid Test benadeeld en is onder meer de liquiditeit van de vennootschap in gevaar gekomen. Het hof oordeelt dat van deze benadeling Appellant 2 gelet op de aard en de ernst daarvan in de gegeven omstandigheden persoonlijk een voldoende ernstig verwijt kan worden gemaakt. Daartoe overweegt het hof dat Appellant 1 BV, althans Appellant 2, als (indirect) bestuurder wist of in ieder geval had behoren te begrijpen dat haar handelen tot gevolg zou hebben dat Speed Covid Test de verplichtingen die zij tegenover derden had, niet zou kunnen nakomen. Het hof overweegt verder dat als er al aanleiding zou zijn geweest om geldbedragen veilig te stellen, het dan op de weg van Appellant 1 BV, althans Appellant 2, als (indirect) bestuurder van Speed Covid Test lag om met die bedragen dan (bijvoorbeeld) in elk geval de openstaande schuldeisers van de vennootschap te voldoen, althans ervoor zorg te dragen dat de continuïteit van de onderneming daardoor niet in gevaar zou komen. Het hof komt tot het oordeel dat onvoldoende is gebleken dat Appellant 2 daar voldoende oog voor had.

De toewijzing van de vordering van Appellant 1 BV tot openlegging van de administratie van Speed Covid Test wordt door het hof grotendeels in stand gehouden. Het hof komt tot het gelijkkluidende oordeel dat Appellant 1 BV op grond van artikel 3:15j BW recht heeft op openlegging van de boeken en overlegging van de boekhouding om zo haar rechten en plichten als bestuurder (ex art. 2:10 BW) van Speed Covid Test te kunnen vaststellen.

A. El Allaoui, juli 2025

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 22-04-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:1064

Zaaknummer: 200.325.397/01, 200.325.413/01 en 200.325.405/01

Rechters: H.K.N. Vos, J. de Graaf en R.F. Groos

Advocaten: D. Alblas en A.J.F. Gonesh

Wetsartikelen: 3:15j BW, 2:10 BW, 2:9 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurdersaansprakelijkheid vanwege verhaalsfrustratie en betalingsonwil

Twee bestuurders en hun gelieerde vennootschappen worden aangesproken op basis van onrechtmatige daad ex artikel 6:162 BW. Eiser heeft een loonvordering op het bedrijf van de bestuurders en stelt zich op het standpunt dat de bestuurders een persoonlijk ernstig verwijt te maken valt vanwege verhaalsfrustratie. Bestuurders doen een beroep op betalingsonmacht. Eiser betwist dat en stelt dat sprake is van betalingsonwil. De bestuurders hebben de moedervernootschap leeg getrokken via de gelieerde vennootschappen, terwijl eiser juist op die moedervernootschap verhaal wilde halen. De rechtbank Rotterdam stelt de onrechtmatigheid vast. De gelieerde vennootschappen zijn aansprakelijk en de bestuurders zijn hoofdelijk aansprakelijk vanwege verhaalsfrustratie en betalingsonwil.

Partijen

In deze procedure zijn zes partijen betrokken: drie natuurlijke personen, waaronder de werknemer ('Eiser'), gedaagde sub 1 ('Bestuurder 1') en gedaagde sub 2 ('Bestuurder 2') en drie rechtspersonen, waaronder het bedrijf ('Vennootschap 1'), gedaagde sub 3 ('Vennootschap 2') en gedaagde sub 4 ('Vennootschap 3').

Eiser werkte tussen 2019 en 2020 voor Vennootschap 2 en daarna voor Vennootschap 1. Het ontslag bij Vennootschap 1 van Eiser vond plaats eind 2023. Bestuurder 1 was zowel Bestuurder van Vennootschap 2 als enig aandeelhouder en bestuurder van Vennootschap 1. Bestuurder 2 was gedurende het ontslag van Eiser ingeschreven als directeur met volledige volmacht van Vennootschap 1 (van maart 2023 tot en met januari 2024). Bovendien is Bestuurder 2 de bestuurder en enig aandeelhouder van Vennootschap 3. Vennootschap 3 is eind februari 2024 opgericht.

Feiten

Eiser vordert loon van begin november 2020 tot en met halverwege december 2023. Bestuurders 1 en 2 stellen dat Eiser geen aanspraak kan maken op een werkplek of functie binnen de onderneming én dat Eiser geen kans heeft op een vergoeding, aangezien er geen inkomsten zijn. Nu de activa van Vennootschap 1 zijn verkocht ter aflossing van schulden, heeft Vennootschap 1 niets te bieden. Eiser stelt dat het ontslag op staande voet ten onrechte en niet acuut is gegeven.

Aangezien Vennootschappen 2 en 3 niet zijn verschenen in de procedure bij de kantonrechter, heeft de kantonrechter verstek verleend. Hierdoor is aangenomen dat het ontslag ten onrechte was.

Vorderingen en verweer

Eiser stelt een loonvordering te hebben en vordert schadevergoeding op grond van onrechtmatige daad. Zij vordert te verklaren voor recht dat Vennootschappen 2 en 3 onrechtmatig hebben gehandeld en aansprakelijk zijn voor de schade van Eiser. Zij eist tevens te verklaren voor recht dat Bestuurders 1 en 2 persoonlijk verwijtbaar hebben gehandeld en dat zij daarmee hoofdelijk aansprakelijk zijn. De loonvordering van Eiser ziet onder andere op het misgelopen salaris, de verscheidene vergoedingen, de pensioenbijdrage en de wettelijke rente.

De vordering van Eiser is gebaseerd op de aansprakelijkheid van Vennootschappen 2 en 3 voor het wegsluizen van gelden van Vennootschap 1. Vennootschap 1 zou hierdoor niet meer in staat zijn geweest het loon van Eiser te betalen. Eiser spreekt tevens Bestuurder 1 en 2 persoonlijk aan voor de schade en stelt dat hen een persoonlijk ernstig verwijt treft. Zij hebben de schuldeisers benadeeld door mee te werken aan de overdracht van financiële middelen vanuit Vennootschap 1 naar Vennootschappen 2 en 3. Er was dus volgens de Eiser sprake van betalingsonwil.

Bestuurders 1 en 2 verweren zich met een beroep op betalingsonmacht. Vennootschap 1 had in geen geval de mogelijkheid gehad het loon van Eiser te voldoen met de middelen die Vennootschap 1 bezat.

Oordeel rechtbank

De rechtbank oordeelt over het beroep op een persoonlijk ernstig verwijt van Bestuurders 1 en 2 als volgt. Het verwijt vindt naar het oordeel van de rechtbank zijn basis in de betalingsonwil van Bestuurders 1 en 2 om aan de betalingsverplichtingen van Eiser te voldoen. Bestuurders 1

en 2 hebben volgens de rechtbank onrechtmatig gehandeld door mee te werken aan het leeghalen van Vennootschap 1. Het niet bieden van een zakelijke tegenprestatie heeft daardoor geleid tot het frustreren van de verhaalsmogelijkheid voor Eiser bij Vennootschap 1. Bestuurders 1 en 2 kunnen daarbij onvoldoende de plotselinge omzetsijging bij Vennootschap 3 en de omzetsdaling bij Vennootschap 1 onderbouwen. Dit opzettelijk onmogelijk maken van de verdien capaciteit van Vennootschap 1 met het oogmerk verhaal onmogelijk te maken, leidt volgens de rechtbank tot persoonlijke aansprakelijkheid van Bestuurders 1 en 2.

Bestuurders doen een beroep op betalingsonmacht. De rechtbank oordeelt dat voorgaande niet te wijten is aan betalingsonmacht. Zij oordeelt aan de hand van de zgn. 'domeinleer' dat partijen te weinig en onvoldoende gegevens hebben verstrekt om het beroep op betalingsonmacht te onderbouwen. Van Eiser kon niet worden verwacht dat zij haar statement zou onderbouwen met gegevens die zich in het domein van de wederpartij bevonden. De rechtbank oordeelt dat Vennootschap 1 zonder het onrechtmatig handelen van bestuurders en Vennootschappen 2 en 3 haar betalingsverplichtingen had kunnen voldoen. Het verhaalsbelang van Eiser is hiermee geschaad, aldus de rechtbank. Het niet aanvragen van het faillissement en het laten verwateren van de verdien capaciteit van Vennootschap 1, acht de rechtbank onzorgvuldig en verwijtbaar tegenover Eiser.

Conclusie rechtbank

De rechtbank veroordeelt Bestuurders 1 en 2 en Vennootschappen 2 en 3 hoofdelijk tot betaling van de schadevergoeding en proceskosten. Deze veroordeling is uitvoerbaar bij voorraad verklaard.

M.P. Bruintjes, juli 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 07-05-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:5756

Zaaknummer: C/10/683920 / HA ZA 24-691

Rechters: J.M.J. Arts

Advocaten: H.L. van der Aa en D.R.D. van Lenningh

Wetsartikelen: 6:162 BW en 150 Rv

RECHTSPRAAK

Ondernemingsraad/Micro Focus Nederland B.V. c.s.

Een ondernemingsraad heeft bij de OK beroep ingesteld tegen een besluit van het bestuur van een Nederlandse dochtervennootschap van een internationaal concern met betrekking tot een reorganisatie en het vervallen van arbeidsplaatsen, en de OK onder meer verzocht te oordelen dat de ondernemer bij afweging van alle betrokken belangen niet in redelijkheid tot het besluit heeft kunnen komen. De OK oordeelt dat het bestuur van de dochtervennootschap bij het voorbereiden en nemen van een dergelijk besluit de belangen van de vennootschap zelfstandig dient te beoordelen en af te wegen tegen het concernbelang en aan de ondernemingsraad inzicht moet geven in die belangenafweging. Bij die belangenafweging legt de concernstrategie gewicht in de schaal, maar niet per definitie een doorslaggevend gewicht. Het bestuur heeft bij afweging van de belangen niet in redelijkheid tot het reorganisatiebesluit kunnen komen wegens onvoldoende zelfstandige afweging van de eigen belangen tegen het (internationale) concernbelang. De informatieverstrekking aan de ondernemingsraad is onvoldoende geweest. De ondernemer heeft aldus niet in redelijkheid tot het besluit kunnen komen.

Feiten

Micro Focus B.V. en Micro Focus Nederland B.V. zijn Nederlandse werkmaatschappijen van een internationaal opererende leverancier van bedrijfssoftware. Micro Focus B.V. en Micro Focus Nederland B.V. hebben dezelfde bestuurder ('de Bestuurder'), en één gezamenlijke ondernemingsraad. Binnen Micro Focus was tot en met 30 juni 2024 een sociaal plan van toepassing. Tijdens een overlegvergadering tussen de ondernemingsraad en de bestuurder op 11 juni 2024 is de mogelijke inkrimping van de organisatie van Micro Focus ter sprake

gekomen. De Bestuurder heeft daarbij kenbaar gemaakt niet bekend te zijn met aanstaande reducties in arbeidsplaatsen.

Op 1 juli 2024 heeft Micro Focus met enkele van haar medewerkers gesprekken gevoerd over het beëindigen van hun arbeidsovereenkomst met wederzijds goedvinden door middel van een vaststellingsovereenkomst. De ondernemingsraad heeft daarna aan Micro Focus laten weten dat hij advies wil uitbrengen over dit (voorgenomen) besluit. De CEO van het OpenText-concern heeft op 3 juli 2024 in een e-mail aan alle medewerkers een *Business Optimization Plan* (hierna: het BOP) voor het gehele concern aangekondigd voor fiscaal jaar 2025. Onderdeel van het BOP is het wereldwijd vervallen van 1.200 functies en het creëren van 800 nieuwe functies. Op 17 juli 2024 zijn de ondernemingsraad en Micro Focus overeengekomen dat de beëindigingsgesprekken met de betreffende medewerkers per direct werden gepauzeerd vanwege het overleg met de ondernemingsraad. De ondernemingsraad heeft op 19 juli 2024 een adviesaanvraag ontvangen van Micro Focus met betrekking tot het voorgenomen besluit om twaalf arbeidsplaatsen te laten vervallen bij Micro Focus als gevolg van het BOP.

Naar aanleiding van de adviesaanvraag heeft de ondernemingsraad op 26 juli 2024 schriftelijke vragen gesteld aan Micro Focus. De ondernemingsraad en Micro Focus hebben op 6 augustus 2024 een overlegvergadering gehad om de gestelde vragen te beantwoorden. Vervolgens heeft Micro Focus op 8 augustus 2024 een aanvullende, schriftelijke reactie aan de ondernemingsraad gestuurd. Op 16 augustus 2024 heeft naar aanleiding van de adviesaanvraag een tweede overlegvergadering plaatsgevonden tussen de ondernemingsraad en Micro Focus. Op 2 september 2024 heeft de ondernemingsraad een negatief advies uitgebracht in reactie op de adviesaanvraag van 17 juli 2024. Micro Focus heeft op 16 september 2024 laten weten verder in gesprek te willen met de ondernemingsraad over het negatieve advies. In een overlegvergadering op 2 oktober 2024 is aanvullende informatie met de ondernemingsraad gedeeld over de financiële en bedrijfseconomische redenen van het voorgenomen besluit. De ondernemingsraad is bij zijn negatieve advies gebleven en heeft dat op 4 oktober 2024 aan Micro Focus laten weten.

Micro Focus heeft op 7 oktober 2024 het in deze procedure bestreden besluit genomen in afwijking van het advies van de ondernemingsraad en dit meegedeeld aan de ondernemingsraad. In het bericht aan de ondernemingsraad is Micro Focus gemotiveerd ingegaan op het negatieve advies. De ondernemingsraad heeft bij de OK beroep ingesteld tegen het besluit van Micro Focus van 7 oktober 2024 met betrekking tot de reorganisatie van Micro Focus en het vervallen van twaalf arbeidsplaatsen, en de OK onder meer verzocht te oordelen dat Micro Focus bij afweging van alle betrokken belangen niet in redelijkheid tot het besluit heeft kunnen komen.

Oordeel

De OK is van oordeel dat Micro Focus bij afweging van de betrokken belangen niet in redelijkheid tot het besluit van 7 oktober 2024 heeft kunnen komen. De OK stelt voorop dat sprake is van een adviesplichtig besluit in de zin van artikel 25 WOR. In deze zaak doet zich de omstandigheid voor dat Micro Focus deel uitmaakt van een wereldwijd opererend concern. Het besluit om het BOP te implementeren is genomen op het niveau van de wereldwijde directie en maakt onderdeel uit van de internationale strategie van het OpenText-concern. Aannemelijk is dat de invloed van Micro Focus op die beslissing niet groot is geweest.

Micro Focus heeft wel beslisruimte met betrekking tot het in het verlengde daarvan liggende besluit om specifieke arbeidsplaatsen in Nederland te laten vervallen. Bij het voorbereiden en nemen van dat besluit dient Micro Focus de belangen van Micro Focus zelfstandig te beoordelen en af te wegen tegen het concernbelang en moet zij aan de ondernemingsraad inzicht geven in die belangenafweging. Bij die belangenafweging legt de concernstrategie gewicht in de schaal, maar niet per definitie een doorslaggevend gewicht. Een andere opvatting, die erop neerkomt dat Micro Focus een in het concern op hoger niveau genomen besluit slechts heeft uit te voeren, zou op onaanvaardbare wijze afbreuk doen aan het wettelijk stelsel van medezeggenschap.

In de adviesaanvraag verwijst Micro Focus naar de wereldwijde strategie en prestaties van de Cyber Enterprise-afdeling, maar beperkt zich tot algemene, geconsolideerde cijfers. Op legitieme vragen van de ondernemingsraad over de specifieke impact op Nederland is Micro Focus nauwelijks ingegaan, noch mondeling, noch schriftelijk. De toelichting na het advies bracht evenmin duidelijkheid over de gevolgen van het besluit voor de Nederlandse situatie. Daarmee bleef wezenlijke informatie achterwege. Dat de ondernemingsraad zich later op beëindigingsvoorwaarden richtte, ontslaat Micro Focus niet van haar plicht om informatie tijdig en uit eigen beweging te verstrekken. Ook het argument dat financiële informatie niet relevant was, strookt niet met de eigen toelichting in de adviesaanvraag, waarin onder meer wordt verwezen naar verminderde prestaties en ‘margin expansion’ als motieven. Dat informatie niet op landelijk niveau beschikbaar is vanwege de functionele organisatiestructuur, ontslaat Micro Focus evenmin van haar wettelijke verplichtingen. De ondernemingsraad stelde onweersproken dat zulke informatie vóór de overname wel werd verstrekt. Dat dit nu niet meer gebeurt, komt voor rekening van Micro Focus.

De conclusie luidt dat de informatieverstrekking aan de ondernemingsraad in dit geval onvoldoende is geweest. Micro Focus heeft in het verlengde daarvan zowel in de adviesaanvraag als in het besluit onvoldoende blijk gegeven van een zelfstandige afweging van de eigen belangen van Micro Focus tegen het concernbelang en aldus niet inzichtelijk

gemaakt op welke wijze zij bij de besluitvorming de betrokken gerechtvaardigde belangen tegen elkaar heeft afgewogen. Bij die stand van zaken moet ervan worden uitgegaan dat Micro Focus bij afweging van de betrokken belangen niet in redelijkheid tot het besluit heeft kunnen komen. Het verzoek van de ondernemingsraad om dat oordeel uit te spreken, zal worden toegewezen.

Redactie, juli 2025

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 20-05-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:1299

Zaaknummer: 200.347.594/01 OK

Rechters: A.J. Wolfs, A.W.H. Vink, A.P. Wessels, V.G. Moolenaar en G.A.J. Dubbeld

Advocaten: A.A.W. Terpstra, G.A. Tsiris en W. Schilstra

Wetsartikelen: 25 WOR en 26 WOR

RECHTSPRAAK

**Feitelijk beleidsbepaler aansprakelijk voor
faillissementstekort, aansprakelijkheid statutair
bestuurder gematigd tot nihil**

De curator van een failliete vennootschap spreekt onder meer de feitelijk beleidsbepaler (de zoon) en de voormalig statutair bestuurder (de vader) aan. Volgens de curator is onder meer sprake van onbehoorlijk bestuur. De zoon heeft geen verweer gevoerd en wordt aansprakelijk gehouden voor het boedeltekort op grond van artikel 2:248 BW. De vader stond tussen oktober 2014 en maart 2015 ingeschreven als bestuurder van de vennootschap. In verband met de hypotheekaanvraag van een andere betrokkene werd de vader tijdelijk 100% aandeelhouder. Ter zitting verklaarde hij niet te hebben geweten dat hij ook enig bestuurder van de vennootschap zou zijn. De rechtbank overweegt dat de vader in de dagelijkse gang van zaken binnen de vennootschap geen rol speelde en feitelijk slechts als geldschieter fungeerde. De rechtbank oordeelt daarom dat de vader niet hoeft bij te dragen in het faillissementstekort en matigt zijn aansprakelijkheid tot nihil.

In deze zaak vordert de curator van een failliete besloten vennootschap, actief in de afbouwsector, schadevergoeding van drie betrokkenen: de feitelijk beleidsbepaler ('de Zoon'), de voormalig statutair bestuurder ('de Vader') en de partner van de Zoon ('de Partner'). Volgens de curator is sprake van onbehoorlijk bestuur en paulianeus handelen. De procedure tegen een vierde betrokkene, de compagnon van de Zoon, is eerder ingetrokken na het bereiken van een minnelijke regeling.

De rechtbank stelt vast dat de Zoon vanaf de oprichting van de vennootschap tot het faillissement in januari 2016 de feitelijke leiding had. Hij hield zich bezig met de

administratie, contractvorming en financiële besluitvorming, terwijl anderen een meer uitvoerende rol hadden. Volgens de rechtbank fungeerde hij daarmee als feitelijk beleidsbepaler. De administratie van de vennootschap vertoonde ernstige gebreken: structureel ontbraken onderliggende overeenkomsten en facturen bij betalingen aan gelieerde partijen en er was geen inzicht in de financiële positie van de onderneming. Deze gebrekkige administratie levert een schending op van de wettelijke administratieplicht ex artikel 2:10 BW, hetgeen leidt tot het rechtsvermoeden van onbehoorlijk bestuur onder artikel 2:248 BW. Omdat de Zoon geen verweer heeft gevoerd, wordt hij aansprakelijk gehouden voor het gehele faillissementstekort. De rechtbank wijst tevens het door de curator gevorderde voorschot van € 75.000 toe.

De Vader, die tussen oktober 2014 en maart 2015 formeel als bestuurder van de vennootschap stond ingeschreven, is door de curator eveneens aangesproken wegens onbehoorlijk bestuur. De rechtbank acht echter aannemelijk dat hij enkel op verzoek van zijn zoon tijdelijk als aandeelhouder en bestuurder fungeerde in verband met een hypotheekaanvraag van een andere betrokkene. Uit verklaringen van de compagnon, de Zoon en de Partner blijkt dat de Vader in de praktijk geen rol speelde in de dagelijkse gang van zaken binnen de vennootschap en feitelijk slechts als geldschietter en aandeelhouder fungeerde. De rechtbank komt dan ook tot het oordeel dat de Vader niet hoeft bij te dragen in het faillissementstekort en matigt zijn aansprakelijkheid tot nihil. Onder de gegeven omstandigheden is de Vader ook niet aansprakelijk op grond van artikel 2:9 of 6:162 BW. Volgens de rechtbank kan aan de Vader geen persoonlijke ernstig verwijt worden gemaakt. Ook is niet gebleken dat hij nalatig is geweest in het treffen van maatregelen om de gevolgen van de onbehoorlijke taakvervulling af te wenden.

Ten aanzien van de Partner stelt de rechtbank vast dat zij eind 2014 diverse roerende zaken van de vennootschap heeft overgenomen, waaronder drie bestelbussen, een aanhanger en een kopieerapparaat. De koopsom is verrekend met een lening die de Partner eerder aan de vennootschap verstrekke. Deze transactie is door de curator buitengerechtelijk vernietigd op grond van artikel 42 Fw. De rechtbank oordeelt dat de transactie als een onverplichte rechtshandeling moet worden aangemerkt, die heeft geleid tot benadeling van de schuldeisers van de vennootschap. De activa zijn uit het vermogen van de vennootschap verdwenen zonder dat daar adequate compensatie of verhaalsmogelijkheden tegenover stonden. Daarbij was de Partner, mede gezien haar relatie met de Zoon en haar opmerkingen op de factuur, zich bewust van de financiële situatie van de vennootschap ten tijde van de transactie. Ook de vennootschap zelf beschikte over deze wetenschap. Omdat de goederen inmiddels aan derden zijn doorverkocht, moet de Partner de waarde ervan na aftrek van de resterende lening aan de boedel vergoeden. De rechtbank stelt het bedrag vast op € 22.230.

De Zoon en de Partner worden als grotendeels in het ongelijk gestelde partij veroordeeld in de proceskosten van de curator. De Partner dient daarnaast beslagkosten te vergoeden. In reconventie vorderden de Vader en de Partner opheffing van de gelegde beslagen. Deze vordering wordt slechts voor de Vader toegewezen. Voor de Partner blijft het beslag in stand. De proceskosten in reconventie worden gecompenseerd, zodat iedere partij haar eigen kosten draagt.

S.W.M. Kessels, juli 2025

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 23-02-2022

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2022:4238

Zaaknummer: C/o8/268264 / HA ZA 21-281

Rechters: J.N. Bartels

Advocaten: L.M. Goeree en W. Hogenkamp

Wetsartikelen: 2:10 BW, 2:248 BW en 42 Fw